

Kedves Tanár Úr!

Elnézést a megkésett válaszáért, teljesen elszoktam már ettől a papíron való levelezéstől, emailben sokkal gyorsabban reagáltam volna. Természetesen megkaptam mindkét levelét és élvezettel olvastam a Cambridge-i elégiát.

Remélem a Tanár Úr és családja jó egészségben van. Mi jól vagyunk, szép csendesen éldegélünk. Bár nekem még tart a nyári szünet, továbbra is kutatok és írok, kihasználom a szabadidőt. A lányom Viki most kezdte az első osztályt, a feleségem pedig egyelőre még mindig otthon van. Felnőtt gyerekeink szanaszét a világban: a nagylányom Japánban, a nejem két fia pedig Olaszországban és Budapesten.

Vallomást írni nem könnyű dolog, különösen ez a „vallomás” szó nagyon riasztó. Röviden annyi történt a gimnázium óta, hogy bevittek 18 hónapra katonának, s ott hamar rájöttem, hogy inkább továbbtanulok, ha ezért cserébe kevesebb ideig kell szolgálnom. Így elcsíptem a legutolsó felvételi határidőt, ami történetesen egy Kínába szóló ösztöndíj volt. Felvettek és így tíz hónap után le is szereltem, és szinte rögtön kimentem Kínába egy Tianjin (magyarul Tiencsin) nevű kilencmillió városba, ahol összesen majdnem négy évet töltöttem. Pontosabban a harmadik évben halasztottam és inkább utaztam Ázsia-szerte, illetve dolgoztam, hogy legyen rá pénzem.

A hatéves kínai ösztöndíjamat nem jártam végig, hanem idő előtt hazajöttem, mert reméltem, hogy átvesznek az ELTE-re és akkor ott be tudom fejezni az egyetemem. Sajnos nem vettek át, ezért újból felvételiznem kellett, de aztán mindössze két év alatt sikerült levizsgáznom mindenből és diplomát szereznem. Ekkor találkoztam a jövődöbéli első nejemmel, aki zongoraművésznek tanult és egy egyéves ösztöndíjjal tartózkodott éppen Magyarországon a Zeneakadémián. Más dolgom nem lévén, követtem őt Texasba, ahol két évig éltem, amíg le nem járt a túristavízumom. A hosszabbításnak a legkényelmesebb módja a továbbtanulás volt, ezért jelentkeztem néhány egyetemre, és szerencsémre fel is vettek a PhD kurzusra a Kalifornia Egyetemre Berkeley-be. Így aztán átköltöztünk a nyugati partra és elkezdtem az egyetemem. Ösztöndíjam nem lévén, végig dolgoznom kellett, de végül is nem bántam meg, mert később ennek is hasznát vettem.

Összesen hét évig tartott, míg ledoktoráltam, de közben fél évet tanítottam Santa Barbara-ban és egy másik fél évet a Szilíciumvölgyben dolgoztam egy számítástechnikai cégnek. A disszertációm tárgya az i. e. 5-3. századi kínai írás volt, és ez később könyvként is megjelent. Már majdnem végeztem, amikor megláttam egy állásajánlatot a londoni British Library-nál és ezt rögtön meg is pályáztam. A pályázatot megnyertem és így 2002-ben visszaköltöztem Európába. Itt újra összejöttem gimnáziumbeli barátnőmmel, akivel később össze is házasodtunk és most már van egy ötéves kislányunk is. A brit könyvtárban pontosan 10 évet dolgoztam, de közben hosszabb időközöket töltöttem más helyeken is, elsősorban Japánban, Franciaországban és Kínában.

2012-ben felvettek a Cambridge Egyetemre, hogy itt pre-modern Kínai történelmet, irodalmat és nyelvet tanítsak, és most már a harmadik évemet kezdem. Sokat kutatok és publikálok, éppen most fejezek be egy könyvet a tangutokról, akik egy hatalmas államot alkottak a 11-13. században Belső-Mongólia környékén, amíg nem elsöpörte őket Dzsingisz-kán terjeszkedése. Nyelvük és különleges írásrendszerük idővel feledésbe merült és csak a 20. század elején felfedezett sivatagi romok közül előkerült kéziratok és könyvmaradványok segítségével sikerült megfejteni azokat. Ezeket az írásemlékeket többek között a magyar születésű Stein Aurél ásta ki, s az ő gyűjteménye ma is Londonban, a British Library-ban található.

Hát ennyit az eddigiekről. A Tanár Úr által említett sors talán annyiban releváns, hogy a keleti kultúrát és nyelveket kutatom. Édesanyám nemzetisége szerint tatár és az ő anyja Mandzsúriában született és nőtt fel, egy Harbin nevű városban, amit hajdanán a vasútvonalat építő oroszországi építőmunkások alapítottak. Én mindig úgy éreztem hogy egy kicsit véletlenül kezdtem el orientalista tanulmányokkal foglalkozni, de így visszatekintve lehet, hogy ez valahol kikerülhetetlen volt.

Üdvözlettel,

Ga Campos Imre
1986: IV. c